

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nucleus Coppensteinus Conceptuum Prædicabilium In Dominicas Festaque omnia per Annum

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1624

Dominica XV. Post Trinitatem. Nemo potest duobus Dominis servire.
Matth. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51556)

Ad & integra corporis ac Spiritus; quod indicant pecora & volucres. 2. Dein & munda. Ita Leu. 7. Si pro gratiarum actione oblatio fuerit, offerens panes absque fermento, id est, absque peccato, corde mundo.

3. Ergo Qui grate beneficium accipit, primam eius pensionem soluit, ait Seneca l. 2. de Benef. c. 22.

Similia ingratorum. II. 1. Ingrati similes sunt mari. Hoc omnes fluuios dulces haurit; nec tamen de salugine sua remittit. 2. Similis agro, in quo semen bonum seminatum est, effert tamen lolium. Matth. 13. 3. Similis Iudæ; multis cumulatō beneficiis, at proditori demum facto.

Malefactorum benefactorum. Caterum in duobus consistit ingratitudo. 1. Oblivisci benefactorum.

2. Benefactorem offendere. 1. Ut luna, quæ omne lumen à sole accipit, ipsum tamen subinde obscurat; suo interiectu causans eclipsin. 2. Platanus ob umbras colitur pergratas; at vetula diffunditur in focum. Ita benefactor multis ob dona colitur; demum malum ei reponitur.

Beneceptum male finitum, perditum est totum. III. Non est inuentus, nisi hic Samaritanus? Tres Samaritani in Euangelio celebres. Susceptor lapsi in latrones. Luc. 10. Inuitatrix ciuium ad Christum, iuxta puteū. Ioan. 4. Demum hic leprosus. Qui vnus, bene ceptum finit bene. 1. Ecce Multi vocati ad sanitatem, sed pauci electi, & ex decem vnus. 2. Thren. 4. Sunt incliti, & amicti auro purissimo, quomodo computati sunt in vase testea, opus manuum figuli? 3. Similes statuae Nabuchod. Cuius caput ab auro ceptum, deficit in æs, ferrum, denique in lutum. Dan. 2. 4. Similes bombycibus, quam diu alitur viridibus foliis, tenelluli sunt, facileque emoriuntur: at duriores sunt, si aridis pascantur. Ita beneficiis lactati infirmiores sunt, quam aduersis solidati.

DOMINICA XV. POST TRINITATEM.

Nemo potest duobus Dominis seruire.
Matth. 6.

Philistæi, 1. Reg. 5. in eadem arā cum Dagon idolo statuerunt Arcam Dei captam à sese, ut ambo adorarent. At nefas id esse Deus ostendit prostrato Dagon. Par hic iudicium fert de Deo, & Mammona.

Super quonōs

- I. De auaritia detestanda.
- II. De seruitio duobus a dicto quale sit.
- III. De seruis duorum, quales sint
- IV. De Mammona iniquitatis.
- V. De sollicitudine temporalium nimia.
- VI. De Deo cura nostri.

PARS I.

Auaritia detestatio.

DVarēs, quæ maxime impellunt ad maleficium; Luxuries, & auaritia sunt. ait Cicero l. 2. ad Heren. 2. Val. Max. l. 3. Auaritia neque habendo fruitur felix; & cupiditate habendi miserrima est. 3. S. Chrys. in Matth. Auaritia est insatiabilis ebrietas; iniustitia fomes: Auarus communis omnium hostis. 4. Hier. Auaritia est bursa Principum, cellarium latronum, rixa parentum, sibilus hominum. 1. Tim. 8. Est radix malorum omnium.

Auaritia est infelix malorum radix.

5. Bern. in Cant. Est fornax in qua omnia Christi opprobria, sputa, clauis, lancea, flagra, crux, mors, &c. procusa sunt.

1. S. Basilus Hom. 17. in Divescentes. Est ignis. Mare terminos habet: nox leges non transgreditur: solus auarus nullum circumscribit tempus, terminum nescit: sed ignem imitando omnia comprehendit, ac depascitur. 2. Mich. 6. Adhuc ignis in domo impij, thesauri iniquitatis: Quæ ista? Mensura minor; ira plena.

Quin Aug. Epist. 3. auaritiam inferno confert. Auarus, ait, similis est inferno. Infer-

Est infernus.

ff nus

Est mare
iniquitū.

nus enim quantos mortuos deuorat, nunquam dicit: Satis est. Sic, etsi omnes thesauri cōfluxerint in auarum, nunquam satiabitur. Isa. 57. Impij, quasi mare feruens, quod quiescere non potest. In primis auari. Nam Chrysostom. hom. 36. in Matth. Vt sine fluctibus mare nūquam: sic animi auarorum nunquam absque turbatione. Et antequam priora componant, alia inuaserunt.

Est ianua
cris.

Hugo de S. Viç. l. de claustro animæ. Superbia clausit diabolo cœlū; gula Ada paradysum: Auaritia diuiti aperuit infernum. Secundum istud 1. Tim. 6. Qui volunt diuites fieri, incidunt in tentationem, & in laqueum diaboli, & desideria multa, & inutilia, & nocua; quæ mergunt hominem in interitum, & perditionem.

Est mate-
ria iudicii
extremi.

II. Auaritia in tribus mundi malis est vnum 1. Ioann. 2. Omne, quod est in mundo aut est concupiscentia carnis, aut conc. oculorum. aut superbia vite. Histria respōdent à Deo & consignata iudicia: 2. De superbia Angelorum, punita præcipitio: Et Psalm. 73. Superbia eorum, quæ te oderunt, a scendit semper. 2. De carnalibus, punitis diluuiō. Omnis quippe caro corrumperat viam suam. Gen. 6. 3. De auaris, puniendis in extremo iudicio. Matth. 25. Ite maledicti. Esuriui: & non &c. Et hoc erit omnium terribilissimum. Quare, vt S. Isid. lib. de sūmo bono: O pestis maligna auaritia, semper bonis animis detestanda; quid inconcussū dimittis? Tu genus humanum confudisti; tu comitem Christi ab apostolatu deiecisti.

Est idola-
tria.

Ephes. 5. Auaritia est idolorum seruitus. Vbi Sanctus Thomas, 1. Quia finem vltimum quasi constituit diuitias. 2. Quia spem in has ponit. At hæc duo sunt idololatriæ. Sicut Hebræi datum serpentem æneum, vt eo viso sanarentur; peruerso affectu de in adorant, thus illi adolentes: donec 4. Regum 18. Ezechias eum comminuit. Ita auari datas necessitati opes, tantum non adorant.

Finis
interium.

Demum peribunt cum ipsis. Eccles. 21. Qui edificat domū suam impendiis alienis, quasi qui colligit lapides suos in hyeme. Græci vertunt: qui congregant sibi lapides ad tumulum sepulchri. Quod hyeme edificatur, nō solidatur: moxq; dissoluitur & corrui: Ita male parata male dilabuntur, & sæpe ruina obruunt collectorem suum. Manna plus colligentibus in crastinum vermecabar. Num. 11. Exod. 16. Ita congestæ opes in putorem animæ vertunt avaro, abominabilem Deo. Quia Deo seruire non potest.

P A R S II.

De seruitio duobus addito, quale sit?

I. Nemo potest duobus Dominis seruire, Deo & diabolo, ait S. Aug. 1. Nam Eccles. 2. Vā duplici corde labijs scelestis, & peccatori ingredientem terram duabus viis. 2. Negant etiam Philosophi; & D. Th. 1. q. 1. a. 3. hominem plures habere fines posse: Dixi hoc: Quia nemo potest duobus Dominis seruire. 3. Nequiuerit Dagon & Arca in templo consistere eodem, vel coli, 1. Reg. 5. 3. Neque Deus cœlestia impertit; dū terrenis inhiatur. Sicut Exod. 14 & 16. non pluit manna prius, quam farina defecisset Aegyptia.

Est dama-
bile.

Impossi-
bile.

Idololatri-
cum.

4. Degenerum aquila genus describit Plin. l. 10. c. 5. quod pisces captat in aquis. Pede id altero est anserino, ad nandum; aquilino altero, ad pugnandum natum: Tales bifformes, bifrontes, bicipites, bicorporales, bipsychici, bidii, monstra denique sunt, qui carni simul & Spiritui, mundo ac Deo, terræ ac cœlo seruire posse videri volunt. 5. Finxerunt poetæ Hippocentauros, & Satyros, (hique fuere forte) qui formas gererent corpore binas; hominis vnam honestam, capræ aliam salacem, ac hircissantem. Designarunt autem animos hominum hac ad bestialitatem, illac ad humanitatem, ad

Monstra.

Fabulosū.

Immundi. ad instar vermicini, versatiles. 6. Versperitilio. *Leu. 11.* abominabilis Deo est, & in immundis censetur: Quod biformis sit; alis, auicula; serpens, pectore nudo. Tales sunt nycticoraces, qui desiderii volare vellent; at pectore toto nudi serpentes terrinorum, & humirepum representant. 7. Nequeunt amores duo, vel affectus vno consistere animo magis, quam vno in coelo soles duo. Quale quid Alexander Magnus respondit Dario Persarum Regi, suum ipsi regnum dimidiatum offerenti: *Nec coelum, ait, duos soles, nec regnum vnum duos habere Reges potest.* Superbe; at fat vere.

Intolerabili. 8. Noluit Dominus. *Deut. 22.* agrum vnum semine conferi diuerso: noluit arari in boue & asino iugo iugatis vno: noluit vestes lana linoque mixtim contexti, vel indui. Et tu amores iugabis dispares? Affectus seminabis dissimillimos? Opes coaceruabis, terræque, polique? Sic habet. *Nemo potest seruire duobus.*

Vetitum. Quare (vt *Ios. 24.*) Nunc timete Dominum, & seruite ei perfecto corde, atque verissimo, & auferte Deos alienos. Responditque populus: Absit à nobis, vt relinquamus Dominum, & seruiamus Dijs alienis. Ecquis oculus vno coelum, terram altero conspexerit? Perinde id impossibile est animo.

PARS III.

De seruis duorum, quales sint.

Serui tales I. **Q**ui tamen id conantur, ranæ sunt sunt. *1. Rana.* Aegyptiæ coaxantes ineptum. Ranæ sunt amphibie, terra viuunt & aqua: sed sunt & Aegypti plagarum vna: *Exo. 8.* Percutit omnes terminos suos ranis: Adeoq; *Psal. 104.* Edidit terra eorum ranas etiam in penetralibus Regum ipsorum. Vah, quot putres in orbe sunt ranæ huiusmodi in cœnosa luxuria coaxant: in terra penitentiae gradiuntur, scilicet. Quo passu, norunt Confessarii: quin Deus:

2. Sint homines duo, & Domini iidē; at humoris, vt aiunt, diuersi. Hic Democritus aliquis, ille Heraclitus; vel hic Epicurus, ille Socrates; vt hic Caesar, ille Sardanapalus vel Heliogabalus; quis vir bonus reperiatur, qui vtrique seruire se posse confidat? Neque tamen hi tantum distant, quantum Deus & Mammona.

3. Qui nihilominus his seruire volent; Samaritanorum sequaces sūt: qui, *1. Reg. 5.* Deo & idolis vnā superstitionem continerunt seruam.

II. Et quæ merces est, quæ data mandata seruis mundi? 1. Expertus Iacob. *Gen. 31.* bis septenni seruitio, quod Labano seruiuit durum, periculosum, infructuosum. Nisi quod lipa ei Lia supponeretur, pro formosa Rachaele; Sed & hac sterili. Et rem talem ac tantillam tanti empites? *Ego penitere tanti non emam:* ait Socrates de caro scorto Laide, magno emenda. At pluri emuntur à mundo voluptatula, tituli, diuitiolæ: Idque annorum vitæ totius seruitio, heu, & vah, quali?

2. Tali, quales Amalecitarum; qui cum seruum haberent, quamuis fidum; agrum tamen deserebant. *1. Reg. 30.* Puer Aegyptius sum, ait ille: Seruus Amalecitarum: dereliqui autem me herus meus; quia egrotare cepi.

Inun. & Mundo serui, Carnique & Averno. Tribus seruietis? Non potes duobus. Vnus est Dominus, & hic Deus, Iesus uus.

Notat Tertull. lib. contra Hermog. Deum post hominem creatum appellari Dominum in Genesi, non ante. Quod creatura cætera velut nihili duceret; at hominem dignum, cuius Dominus esset Deus, & solus. Et homo illa præ Deo poneret posthabito? Dignus plane, qui infra cuncta deturbetur.

III. Iam vero, cum duobus seruiri non queat, qui pluribus poterit? At *Io. 8.* Qui rum,

ff 2 facit

2. Nentri
sufficiens
domino.

3. Sunt Sa-
maritani.

Merces eo-
rum 1. La-
borare &
decipi.

2. Deseri.

Domine
seruandū
soli.

Serui vi-
riorum in-
numero 2

facit peccatum, seruus est peccati. Quot igitur sunt genera peccatorum, tot & dominorū. Quot autem peccatis multi seruiunt?

1. Vnde Isa. 49. *Hec dicit Dominus ad contemptibilem animam, ad abominatam gētem, ad seruum Dominorum superbiæ, iræ, luxurie, &c.* 2. Peccator tot est seruus Dominorum, quot vitiorum, ait S. August. 3. Et Diogenes Cynicus, *Laertio teste*, Alexandro gloriāti, orbis se Dominum esse totius, inquit: *Nequaquam, o Alex. es Dominus sed seruorum meorum Seruus, id est vitiorum.* 4. De talibus Ierem. 6. *Seruietis Diis alienis die ac nocte, qui non dabunt vobis requiem.*

P A R S. IV.

De mammona iniquitatis.

O'es habere non possunt.

ET Mammona, id est, diuitiis. Has enim seruire homini oportet. Non dixit: Non potestis diuites esse, & Deo seruire. Nam copiosi fuerunt Abraham, Iacob, Iob, Tobias, &c. & serui Dei simul eximij. 1. Si foeda sit, & non ferenda seruitus sub tyranno; foedior illa, quæ sub Pluto Mammonio. Obtrudit aurum; deludit specie; & bulga demum plena reperitur stercore. 2. Quam hic verum Psalm. 75. *Dormierunt somnum suum, & nihil inuenerunt in manibus suis Viri Diuitiarum; non fui iuris, sed serui istarum.* 3. Hi ab Deo reiciuntur, qui auidè hauriunt diuitias; non, qui moderate: Sicut Gedeonis milites Iud. 7. *Qui manu & lingua lamberint aquas; sicut solent canes lambere; separabis eos seorsum. Qui autem curuatis genibus biberint; in altera parte erunt.*

4. Cum es factus auidius, qui est. 1. Idololatriam.

Itaque Psalm. 61. *Diuitiæ, si affluant, nolite cor apponere. Cor accommodare licet, non dare: non apponere sic, vt, Vbi thesaurus, & cor tuum sit.*

II. Hoc efficit idololatriam. 1. Sicut Exod. 12. *Spoliis Aegypti ditati Hebræi, argentum & aurum suum fecerunt idola, vt interirent. Ose. 8.*

2. Ita Iudas cecidit; volens in Apostolatū viuere, & in Mammona: Matth. 27.

3. Ita Giezi seruus Elisæi, & Pluti, muneribus se statuit Naamani. Quæ merces? 4. Reg. 5. *Lepra Naaman adhaerebit tibi, & semini tuo vsque in sempiternum.* Quam corpus eius plenum lepra; tam vitiorum plena omnium est auaritia.

4. Speciem sume ex meretrice Apoc. 17. *Mulier erat circumdata purpura, & coccino, & inaurata auro; & lapide pretioso, & margaritis; habens poculum aureum in manu sua: Ecce inauratam Auaritiam. Sed nūquid aliud? Poculum plenum abominatione, & immunditia fornicationis eius.* Vti hæc, sic & auara anima, est prostituta mundi concubina, & pellax succuba.

5. Fuit Templum 4. Reg. 25. Iudæis simul & Aerarium publicum; & diuitiarū domicilium: Fuit vero & idem hoc causa, cur bello ab Chaldæis, Syris, Romanis appeteretur; expilaretur; demū vastaretur. Habent auripetæ in hoc & sui exitus exemplum. Nescitis, quia templum Dei estis vos? 1. Cor. 3. *Quid igitur eadem in ara Dagon, & Arca? Qui templum Dei sic violauerit; disperdet illum Deus.*

P A R S. V.

De solitudine temporalium nimia.

Nolite solliciti esse. Quantum enim curæ temporalibus impendimus; tantum animæ detrahimus. Quippe diuisa est. 1. Israelitis sacrificare cogitātib; ait Pharaon, Exod. 5. *Quid agitis? & ideo hæc loquitur. Plures reddat lateres, paleas etiam querat: Vt si ei non vacet alia cogitare. Ita Satan de cultu Dei sollicitis ingerit cogitationes alias occupationes mouet & obicit, vt distineat, & abstineat. Sed nolite solliciti esse.* Et Matth. 24. *Videte ergo, ne grauentur corda vestra crapula, & ebrietate, & curis huius sæculi.*

Stolidus foret, qui scanisurus montem præ-

2. Apostasia. 3. Peccata.

4. Abominatio.

5. Deuotio.

Est enī Satana.

Est enim voluntas vium foliorum.
præcliuem, onus inutile assumeret. Talis, qui ea qua sursum sunt, querit; & se vel terra, vel cura onerat. Non est mollis ad astra via. Quo durior fit onere tali opum. Et vel maxime, si pondus accesserit viti-
Est lexabel. II. Sed & crudelis est, ac sanguinaria Iezabel avaritia, 2. Reg. 22. quæ mites effe-
Est Absalom. rat Achahos, & innocui sanguinis accē-
mi mula. dit fiti. 2. Est mula vetricis Absalomi, 2. Reg. 18. quæ præcipitem rapit in arma vi-
Est Diram. rum, inque patrem filios armat, ius om-
ni una. ne profanat; sed demum ex arbore pen-
dulum hastis hostium obiectat. 3. Est Megara, quæ Dei quoque Filium in sum-
ma euehit montium sæcularium prin-
cipatuum, in excelsa pinnarum ecclesia-
sticarum, in ima vallium deuēhit, ac in-
tima desertorum; tentat & attentat om-
nia, tantum vt cadens adorauerit eam. Matt.
4. 6. Mammonam omnis inquitatis!

Est furanima.
4. Bene Lucas cap. 12. & 16. affeclas e-
ius fures, & latrones cordis humani sub
parabola vocat; Apostolus 1. Tim. 6. Retia
& laqueos diaboli. Ouidius 1. Metam.

Effodiuntur opes Irritamenta malo-
rum.

5. Ego eas Circes veneficas, & incan-
tratrices, Medæas, ac Syrenes marinas,
Orci Diras, Furias, Megerasque libens
appellari. Sic Animum fascinant, &
abripiunt totum, hominemque ex ho-
mine exuunt.

Quod Apelles pictor falsus est. Hunc
ægrum Rex Archelilaus inuisens, clam
ei sub cervicali bulgâ auri subtrufit. Eam
reperienti, & exclamanti puero, dum
sterneret lectum: ait Apelles: Tace Furti-
Regis est. Etis: Imo dederit indigentie tuæ.
Dedit; ait Apelles: Sed his donis animum mi-
hi & cor dudum surripuit.

III. Maledicti sunt tales. 1. An ideo
Deus, Gen. 1. benedixit volatilibus, & na-
talibus: non item terrestribus animanti-
bus, quod, qui bestiarum ad instar terrena
sapunt, ac quaritant; indignos benedi-
ctione subindiceret? Dignos vero, qui mē-
te, cœlestium meditabunda, volant; aut
animo, nouissimorum ac infernalium
memore, per profunda natant? 2. Et
merito. Nam vt terræ, auri feracēs, rerū
sunt cœterarum steriles: ita aurifodina
animæ sunt litore Tagi & Pactoli, auri-
fluatorum fluminum, steriliores. 3. Ad-
eo ardor adulterii, (quod animus cum
auri scorto, auri pellacis amās commit-
tit,) succum exugit omnem religionis, &
extirpat cor auarum, ac aridum.

Cor huiusmodi cognoscitur; sicut
adultera in veteri lege explorabatur.
Num. 5. Ad Sacerdotem adductæ, aqua
ab eo diris deuota, & maledicta, & ali-
quantulo terræ mixta, & amara, dabatur
bibēda. Ab qua si crepabat, rea erat: Sin;
innoxia. Talis aqua Diuitiæ, ex se adia-
phoræ, sed auaris maledictæ; amaræ ob
laborem acquirendi; fluxæ ob aleam
perdendi: Hæ haultæ auari animam cre-
pare faciunt ac necant; at bonis viris sunt
innoxiæ. Quia isti sunt adulteri mam-
monæ: non hi.

PARS VI.

De Dei cura nostri.

I. Nolite solliciti esse, de crastino. 1. Sic
Leu. 7. Sanctum. Victimæ carnes eadē prouiden-
comeduntur die, nec remanebit ex eis quicquam
vsque mane. Innuit, præsentibus fruendū
cum gratiarum actione, cæterum Dei
providentiæ non diffidendum esse. 2. Quia sic
Idem in manna collectione significatū,
Exod. 16. Vt nullus relinquat ex eo in mane.
Quinon audierunt Moysen: sed dimiserunt ex
eo quidam vsque mane, & scatere cepit vermi-
bus, atq; computruit. 3. Idem docuit Do-
minus

Ff 3

minus Matth. 5. istis; Panem nostrum Quotidianum da nobis Hodie. Noluit nos in mensem, annum, &c. petere.

II. In idem hic affert rationes. Prima: Nonne anima plus est, quam esca: & corpus: plusquam vestimentum? quasi dicat: qui dedit animam, qui corpus; dabit idem & sustentationem vitæ Dominus, quamdiu hanc superstitem esse voluerit. Secundum Philosophicum hoc axioma; Qui dat esse: dat & que sequuntur ad esse.

3. Alies a-
lis.

Secunda ratio Respicite volatilia, quæ, &c. Nonne vos pluris estis? q. d. Iniqua foret Dei providentia, nires curaret humanas sollicitius: quam animales brutorum.

Sed auium meminit hic potius, quam aliorum animantium, ob tria. 1. Quod providentiæ exemplum è cælo peti oporteat; Respicite volatilia cæli: & in terram defini: Considerate lilia agri. 2. Quod quasi ab altrice terra absint longius cœliuagæ. 3. Quod brutis terræ & auxilia plura sint ab natura ad pabulandum; & esca eis vicinior. Vt formicæ industria, quæ, Prou. 6. & 39. populus infirmus, Sed qui præparat in messe cibum sibi.

Poterat, ait Chrysost. hom. 22. proferre exemplum Moylis, 40. dies conseruati sine cibo, Exod. 24. Eliæ 3. Reg. 17. ab coruo pasci: Baptistæ 30. annis in deserto vici-
tantis, Matth. 3. At maluit obuia, quam sublimiora, ac rara.

4. Facit
crescere.

Tertia ratio. Quis vestrum cogitans potest adiuuere ad staturam cubitum vnum? q. d. Vt crescitis absque cura vestra, sed Dei providentia; ita & vici-
tabit. Suadet igitur Apostolus, 1. Pet. 5. vt omnem curam in Deum prouiciamus: Quoniam ipsi est cura de nobis. Ita & Psal. 54. Lacta super Deum cogitatum tuum, & ipse te enutriet.

5. Lilia ve-
lit.

Quarta. Considerate lilia agri, &c. q. d. Deus non de necessariis solum; sed & de decoris prouidet istis inanimis; quo magis Sui similibus hominibus? Exemplum

cape ex Israelitis, 40. annos per deserta vagis: Attamen ingratis sic exprobrat, Deut. 18. Vestimentum tuum, quo operiebaris, nequaquam vetustate defecit, & pes tuus non est subtritus: en quadragessimus annus est.

III. Quocirca iulte infert Dominus 6. Genit. porro sic: Nolite solliciti esse, dicentes: quid manducabimus; aut quid bibemus; aut quo opæriemur: Hæc enim omnia Gentes inquirunt. Summa veritas hæc dixit.

Talem fiduciam ad Dei providentiam Exempl. Esdras habebat, è Babylone captiuum educturus populum Ierusalem. Quamuis via longa, aspera: difficultatesque multæ: & inops populus: noluit tamen à Cyro quicquam comæatus petere.

3. Esdr. 8. Erubuit petere auxilium à Rege: Qui dixeramus Regi, Manus Dei nostri super omnes, qui querunt eum in bonitate.

Quare nolite solliciti esse. 1. Hoc statuere: Epilog. quod Epicteto percunctanti: Quis diues esset? respondit Socrates: Cui satis est, quod habet. Ac rursus: Quis ditissimus? Ait: Qui paucissimis contentus est. 2. Item, Quod alteri sciscitanti, Quæ via compendiosissima ad opulescendum? respondit Democritus Philosophus: Si cupiditatem pauper fueris.

DOMINICA XVI. POST TRINITATEM.

Ecce, defunctus efferebatur, filius vnicus matris suæ: & hæc vidua erat. Luc. 7.

Elias, 3. Reg. 17. in Sareptam prope Sidonem veniens viduæ filium ad vitam reuocauit: fama mox late factum differente. Ita in Naim IESVS.

Super quo nos

- I. De triplici mortis genere.
- II. De mortis necessitate.
- III. De obliuione, & memoria mortis.
- IV. De morte, & honore funebri.

V. De